

PraktikaTaanis

Kristjan Laur
kokk

Kõik algas tegelikult siis, kui kooli projektijuht Katre Lomp meile klassi kõndis ja rääkis võimalusest minna välismaale praktiseerima. Mina mõtlesin kohe, et tahaks küll minna. Mul oli aga probleeme hinnetega, võtsin ennast kokku ja viimasel hetkel sain kõik korda. Ütlen kohe ette ära, et see kõik oli pingutust väärt. Lõpuks tuli välja, et mina olin ainuke poiss kokkadest, kes saavutas selle eesmärgi, mis ka põhjustas pika individuaalvestluse: ma olen ikkagi ainuke poiss ja mul ka rohkem kohustusi.

Saavutasingi oma eesmärgi – jess! - sain välismaale praktikale, aga tegelikult oli see alles kõige algus ja õige stardipauk käis alles lennujaamas. Enne pidin igal esmaspäeval käima vestlustel, kus räägiti riskidest, ohtudest, kohustustest ja kõigest muust, mis oluline. Minul vedas: mul ei olnud vaja mingit uut keelt pähe tuupida, kuna sain praktikale Taani. Seal saab inglise keelega hakkama. Pidin käima 7 korda poolteist tundi inglise keele lisakursusel, millest oli ka kasu ja mitte vähe. Mõne asja pidin ikka käte ja jalgadega selgeks tegema nagu meilegi mõne korra tehti (kasutama rahvusvahelist viipekeelt), aga saime ilusti hakkama ja suhtlemisega ei tulnud probleeme. Pean ka märkima, et me kõik tahtsime minna Itaaliasse (kes ei tahaks!), aga mina olin nõus ka Taaniga, sest ükskõik kuhu välismaale saamine on juba suur pluss tulevikku ja CV-sse. Olen väga rahul, et sain Taani- seal oli kõik ülisuper ja ma ei kahetse mitte midagi.

Reedel, 9. oktoobril vahetasin raha, tegin kõned rahvusvaheliseks, eelnevalt oli juba tehtud Euroopa ravikindlustuskaart. Siis oli juba tunne, et ongi see aeg käes! Alles olid vestlused ja keelekursused! Läksin koju, pakkisin kohvri, tegin nimekirja ja kordasin mitmeid kordi üle, mis mul olemas on - see oli esimene märk pabinast. 11. oktoobri hommikul sõitsin emaga Rakveresse, et sealt edasi minna koos Kerlyga, kes on minu paralleelklassiõde. Temaga koos seisis mul ees elu esimene lennureis. Koos Kerly emaga läksime lennujaama. Lennujaama check-in`is tekkis meil probleem Kerly pagasi kaaluga. Seda oli natuke üle ja pidime pakkima osa asju minu kohvrissi. Ta pidi mõned asjad isegi Eestisse jätma. Kui olime check-in`ist läbi saanud, jäime omapead ja üks me mõlemad olime natuke pabinas: kuhu nüüd ja kuidas ja et nüüd see siis algab. Aga säilitasime rahu ja leidsime koha, kust läheb lennuk. Seda hakati muidugi meie, esmalendajata nina all parandama, sellevõrra lend hilines tunnike, ja meie südamekesed põksusid veelgi kiiremini. Aga nüüd kui järele mõelda, läks kõik hästi ja ei olnud nii hullu midagi, aga üks esimene kord ole alati natuke hirmutav ja kõhe. Lendasime alguses Kopenhaagenisse, kus tekkis jälle pagasi probleem, sest Tallinna lennujaamast öeldi, et peame vahepeal pagasi võtma ja uuesti check-in`i läbima, aga ma küsisin pagasiinfost viisakalt inglise keeles, et meil väike probleem ja et äkki saaksite kuidagi aidata. Sealt öeldi, et see ei ole probleem, et teie pagas läheb lõpp- punkti. Ent kuidas leida üles koht, kust lennuk väljub? Küsisime jälle abi. Ja kui keegi arvab, et Tallinna lennujaam on suur, siis eksib, sest Kopenhaageni lennujaamas pidime terminal 3-st sõitma terminali 1 bussiga.

Edasi sõitsime Kopenhaagenist Karupi lennujaama. See lend oli üle mõistuse ilus. Päeval ülevalpool pilvi on kõik nii puhas, rahulik ja alati päike paistab - taevalikult ilus. Sellest hetkest kui lennukist maha astusin, sain eesti keeles rääkida silmast silma ainult Kerlyga ja siis jõudis alles täielikult kohale, et no nüüd olen võõral maal ja pean põhimõtteliselt ise hakkama saama ja Eestile, meie koolile ja endale hea maine tegema ja lati kõrgele panema.

Vastu tuli meile viisakas ja sõbralik kontaktisik Henning Thorsen. Panime siis pagasi auto peale ja sõitsime poole tunni sõidu kaugusel olevasse linna Viborg, kus järgmise kuu aega veetsime.

Läksime kohe meie majutuskohta Viborgi Koolituskeskuse ühikasse. Tuba oli võrreldav väikese hubase hotellitoaga Eestis. Seal elades ei olnud küll tunnet, et elaks ühikas, kuigi nädala sees käis seal palju noori edasi-tagasi ja keegi ikka ju kuulas muusikat jne., aga tuba oli super ja ühikas väga ilus. Ühikas oli lift, all keldrikorrusel sai nii piljardit kui ka pinksi mängida ja ka lauajalgpalli, all oli veel jõusaal ja ühika peale oli palju puhkenurki telekatega, joogi- ja snäkiautomaadid. Kolm korda päevas sai ühikas süüa. Toas oli ka telekas ja kaks voodit. Peale kohvri ärapanekut läksime kontaktisikuga sööma, sest pikk päev ikkagi selja taga ja tahaks ikka ju korra lihtsalt maha istuda ja rääkida. Kuigi väga palju me ei rääkinud: nagu eestlane ikka, alguses ei saa vedama ja pärast pidama. Tellisime. Vaatasin, et menüüs oli kirjas „spicy” (vürtsikas), mulle meeldib natuke vürtsikas, aga see oli liig isegi minu jaoks. Ja kui ma pärast vaatasin menüüd, siis oli see ainuke pearoog, kus oli kirjas „spicy”, lihal oli nagu poolesendine kiht peal vürtse ja tsillit. Aga sõin kõik viisakusest ära. Mis sest, et järgmine päev ei tundnud erilist maitset, aga selle eest oli väga huvitav ja kuum kogemus. Peale söömist viidi meid ühikasse, et me saaks rahulikult asjad lahti pakkida ja puhata välja järgmiseks põnevaks päevaks.

Hommikul läksime alla sööklasse, kus täitsime paberid ja saime uue isikuga tuttavaks. Tema nimi oli Poul Westhoff Knudsen ja ta tutvustas meile ühikat ning koolimaja lähemalt. Koolis olid väga korralikud bioloogia-, keemia- ja täheteaduse klass. Saime teada, et koolis õpib umbes 3000 õpilast. Peale seda anti meile kaardid ja öeldi, et nüüd on meil aega linna peal ringi käia ja linna avastada ja tundma õppida. Läksime nagu kaks ehtsat turisti, mina nagu kaardilugeja, kaart käes, ja Kerlyl digikas ja ta ainult pildistas. Tegime pika ringi, jalutasime läbi põhiliste tänavate, läbi kõige suurema poe ja tagasi kõndisime mööda rahulikku järveäärset parki ja kui lõpuks ühikasse jõudisime, istusime ja rääkisime. Tegelikult saime tuttavaks alles keelekursuste alguses, olime ikkagi võõrad.

Ja järgmine päev hakkas teises riigis kokkamine pihta. Kella kaheksa aeg hommikul läksime kööki ja siis see praktika algaski. Esiteks algas praktika imelike pilkudega, sest meie kandsime ainukestena kõõgis mütsi ja see oli üks asi, mille üle taanlased õnnelikud olid, nemad ei pidanud mütsi kandma, et saadi oma soengute eest hoolitseda ja peale selle ei pidanud nad ära võtma ehteid ega juukseid kinni panema. See pidi neil juba väga ammu nii olema- lihtsalt ei pea ja kõik.

Esimesel nädalal tegime kooli õpilastele süüa. Ei olnud palju vaja teha, sest enamusel õpilastest oli vaheaeg ja tegime lihtsamaid toite, aga vähemates kogustes kui tavaliselt seal tehakse. Ja meid kiideti, kui hakkasime ühika noortega läbi saama, sest toit pidi väga hea olema. Kooli söökla köögis oli iga päeva lõpus suurem koristus ja selle seitsme töötunni sees oli palju kohvi- ja söögipause. Nädala keskel paluti meil teha eestipärast kartulisalatit, mille sisse panime vorsti asemel peekonit ja välja tuli väga maitsev. Töötajad kiitsid ja need õpilased, kes julgesid maitsta, ka kiitsid, aga enamus ei maitsnudki - ikkagi võõras asi. Kooli sööklas valmistatud toit läheb veel kolme erinevasse firmasse ja ettevõttesse üle Viborgi, näidati neid meilegi. Seal tehtud söögid olid kõik nati vürtsikamad ja köögis olevad kokad isegi ütlesid, et taanlastele meeldib pipar, karri, sool ja tsilli.

Nädalavahetusel käisime kontaktisiku pojaga Viborgi lähedal asuvas vihmametsas, mis on umbes 15 km kaugusel ja kus nägi väga palju erinevaid loomi ja linde, roomajaid ja kalu.

Kõik kõndisid ja lendasid vabalt ringi, elu nagu tõelises vihmametsas. See oli nagu praktikalisa, et silmaringi laiendada, mis on ka suur osa välismaa- praktika mõttest.

19. oktoobril kella kümneks hommikul saatis eelnevalt mainitud Poul mind Golf Hotel Viborgi restorani nimega Braenderigaarden, kus kõige põnevam elu mul pihta hakkas. Seal sain aru, et taanlased on väga sõbralikud ja et nad võtavad energilise ja elurõõmsa inimese kiirelt omaks. Minagi olen selline. Sealne söögitegemine muutis mu senist arvamust. Taanlased tegid naeratades ja nalja visates lõdva randmega valmis sellised hämmastavalt isuäratavad praed, et ma lihtsalt alguses ei uskunud seda. Nad kogu aeg korrutasid mulle, et väga tähtis on kogu aeg vilistada, tantsida ja laulda - muidu sa kokaks ei saagi. Eks ma natuke seal tantsisin ja vilistasin, aga päris laulma ma ka ei hakanud. Neile meeldis hästi palju õpetada ja teadmisi jagada. Nad andsid endast maksimumi, et minul oleks hea ja et ma võimalikult palju õpiks.

Kuigi Taani on peaaegu ümbritsetud veega, ei kasuta nad nii ohtralt menüüs kala, nad pooldavad parem poolvalmis mahlast veiseliha, mida on neil palju igal pool ja erineval kujul. Nägin esimest korda, kuidas elektriahjus suitsetatakse noore kuke koibi, see oli midagi väga huvitavat. Selles restoranis oli suurtes kogustes söögitegemine, sest oli vaja toita nii hotelli kliente kui ka muid külalisi, ja ka üle tee asuvat sama restorani alla kuuluvat restorani oli tarvis teenindada. Minu kaasmaalane aga töötas samal ajal teises ettevõttes, mille nimi oli Westas. Tema pidi ärkama iga hommik peale viit, et kella kuueks tööl olla ja lõpetas kell 14.00. Mina aga sain kaua magada ja tulin natuke hiljem koju. Kui Kerly tuli, olin mina läinud ja kui mina tulin, siis tema magas, sest pidi vara ärkama. Eks me ikka üksteist nägime ka sest, et nädalavahetused olid vabad.

Ühel õhtul sain ma varem töölt ära. Õhtul oli minek Thriller Live`i vaatama koos Pouli ja ta pojaga. See oli kontsert Michael Jacksoni auks, tema elulugu ja sealt käis enamus tema laule läbi, kõik tantsijad ja lauljad olid pärit USA-st ja kokkuvõttes oli see kõik meeletult põnev.

Viimane nädal läks kiiresti. Ei jõudnud midagi õieti tehagi, kui äkitselt oligi käes viimane praktikapäev ja kurvastusega pidi sellest meeletult lõbusast ja sõbralikust seltskonnast lahkuma. Nad kõik olid mulle kolme nädala jooksul nagu ema ja isa, kes õpetasid mind kõndima ja rääkima. Nad olid nagu mu parimad sõbrad, kes alati aitasid ja hoolisid.

Tagasi sõites ei olnud probleeme, sest teadsime, kus mis on ja kellele mida anda ja öelda. Nüüd, kui olen koju jõudnud ja rahulikult päeva-kaks kodus puhunud, mõtlen, et see on tõeliselt hea elukogemus, mille läbi elasin. Nemat seal ehk aasta pärast ei mäleta minu nimegi aga mina jään neid kogu on ülejäänud elu mäletama ja meenutama, sest see oli tõsiselt hea võimalus end proovile panna ja kõvasti praktiseerida, näha teist kultuuri ja teisi inimesi, nende iseloomu ja erinevat käekäiku. Mina ei kahetse mitte midagi ja tänan kõiki, kes võimaldasid ja aitasid mind selle suurepärase kogemuseni viia ja selle läbida.